

[Jørgen Peder Hansen.]

vis også betyde, at vi gør det både i ord og handling, og her kommer vi så til problemerne omkring Østtyskland, omkring DDR.

Udenrigsministeren har særdeles klart formuleret regeringens politik i denne sag, en formulering, som jeg finder er udtryk for en realitetsbetonet og fornuftig politik. Udenrigsministeren udtaler i sin redegørelse, at vi har en klar interesse i Østtysklands anerkendelse, og at det alene er et tids-spørgsmål og ikke et principspørgsmål, hvornår anerkendelse kan finde sted. Forudsætningerne er ligeledes klart formuleret i redegørelsen. Vi skal ikke gøre noget skridt i denne sag, som kan virke forstyrrende på forhandlingerne mellem de to tyske stater. Jeg er enig i disse betragtninger. Som jeg har nævnt det, må det være en dansk hovedinteresse, at vi når frem til afholdelse af en sikkerhedskonference. Vi må sikre os, at konferencen forberedes omhyggeligt, uden at denne trang til omhyggelighed dog bør føre til endeløse diskussioner om dagsordenen, det har vi ingen interesse i fra dansk side.

Jeg har bemærket mig, at vi allerede har taget kontakt med det finske udenrigsministerium og drøftet de proceduremæssige problemer i denne forbindelse. Hvis konferencen skal foregå næste forår, og der er vel et vist gran af optimisme i en sådan antagelse, gælder det også om at udnytte den mellemliggende tid.

Jeg finder også, at det er rigtigt, at vi fra dansk side, som det er nævnt i redegørelsen, lægger vægt på at få det konferencepunkt med, som omhandler den frie udveksling af rejser for mennesker, information og ideer. Jeg var i december glad for bemærkningerne i communiquéet, der fremkom som slutresultat af ministerpræsident Kosygin's besøg, og som netop tillagde de menneskelige kontakter denne store betydning. Men også her vil jeg gerne advare imod, at vi bliver hængende i endeløse diskussioner om dagsordenen. Faren for, at det bliver en konference mellem to blokke og ikke mellem enkeltstater, vil blive forøget hermed.

Udenrigsministeren fremkom også med nogle oplysninger om de forhandlinger, der foregår om en reduktion af styrkerne i Centraleuropa, og som tilsigter afbalancerede

gensidige reduktioner. Jeg må forstå udenrigsministerens oplysning sådan, at der er nået visse resultater, men at sikkerhedskonferencen nu dukker op som en slags problem i forhold til den politiske beslutningsprocedure. Hvordan skal forholdet mellem konferencen og disse forhandlinger da være? Man kan vist næppe forestille sig en europæisk sikkerhedskonference, som ikke skulle diskutere styrkereduktioner. Den bør i hvert fald befatte sig dermed, for så vidt angår de politiske hovedretningslinjer og tilrettelæggelsen af de videre forhandlinger på dette område. Vi har ikke hidtil set for mange resultater af disse forhandlinger, som nøje er et led i den europæiske sikkerhedsproblematik.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om EF. Udenrigsministeren har jo indgående beskæftiget sig med disse problemer i redegørelsen, hvad der er helt naturligt, synes jeg, i en debat om den udenrigspolitiske situation og på det trin i denne udvikling, som vi befinder os på. Vi skal jo til folkeafstemning den 2. oktober, hvor befolkningen bindende skal tage stilling til spørgsmålet, om vi skal tilslutte os et udvidet EF eller vi skal blive udenfor.

I denne situation har det været, synes jeg, helt rimeligt, at befolkningen stiller spørgsmål om de økonomiske konsekvenser i forbindelse med EF. Hvem vil dog ikke gerne vide, hvad det betyder for én selv og for én's familie at være med i dette fællesskab? Hvad betyder det for samfundet og vore muligheder for at udvikle det?

Men lige så rigtigt har det været at stille spørgsmål om, hvorledes samarbejdet forpligter os på det udenrigspolitiske område. Herom har spørgsmålene rundt om på møderne i hvert fald ikke været nær så talrige indtil dette øjeblik, men der er efter min opfattelse en meget stærk tendens til at stille mere politisk betonedede spørgsmål i debatten. Jeg finder det rigtigt at fastslå, at det ikke mindst af politiske grunde er betydningsfuldt, at vi er med i det kommende udvidede EF. Det er simpelt hen den eneste mulighed, vi har for at få en reel indflydelse på Europas kommende udvikling, at vi er med dér, hvor denne udvikling drøftes. Det repræsenterer naturligvis en udfordring for os, men det gør det også, hvis vi bliver stå-